סיכום דין תליה במכה – סעיף ה'

סוג המכה	יש לה וסת קבוע	אין לה וסת קבוע
1. יש לה מכה שאינה יודעת שמוציאה דם (ידוע שהדם בא מן המקור)	הרמ"א: אפי' הדם ודאי מן המקור, שלא בשעת וסתה תולים במכתה. (מרדכי+הרשב"א) הש"ך: כל הלכה זו לענין רמ"ת (רע"א) הנוב"י והב"ח: גם לענין ז' נקיים. הט"ז: אינה תולה במכה דבעינן תרתי לטיבותא.	הב"י ברשב"א: תולה במכה אפי' בשעת וסתה) הש"ך ברשב"א: רק ביודעת שמוציאה דם בדרך כלל הרמ"א: אינה תולה במכה כש"י המרדכי והמהרא"י.
2. ספק אם הדם מהמקור ויש לה מכה שאינה יודעת שמוציאה דם.	לכו"ע מותרת שלא בשעת וסתה	רמ"א: יש בכה"ג ס"ס ספק מן המקור ספק מהצדדים ואת"ל מן המקור שמא מן המכה. הש"ך: חולק וסובר שאין ס"ס בכה"ג. הנוב"י: מסכים עם הרמ"א וכן החוו"ד בלא הרגשה.
3. ביודעת שמכתה מוציאה דם. (ידוע שהדם בא מן המקור).	לכו"ע תולה במכה גם לשי' הט"ז דאיכא תרתי לטיבותא לרמ"א: דוקא שלא בשעת וסתה דא"כ לא תטמא לעולם לש"ך: אם מרגשת עתה שהדם בא מן המכה שבמקור אפי' בשעת וסתה. בכתמים – תולה אפי' בשעת וסתה.	הרמ"א: תולה במכתה כש"י המרדכי והמהרא"י וכ"פ הש"ך בנקודות הכסף הט"ז: חולק דבענין תרתי לטיבותא.

מרדכי מהלכות נדה

[דף מ' ע"א] כלל טרקה מביאה שפשרת קבה מלל ובשורה מכתבל "הבא קיסם (מ') [לאיזן] ושך שומה ל מל ראבו מל קיסם והכבים בשוב מקום והבשסרם מביאה מלא יבא השך בגדיו ואם מגלאה הדם בשך (עמ) ["שמב] ראבו מל קיסם ביחוב שבא מן המקור ומתא ואם לא מגלאה מל השך ביחוב מרובה מן הגדין ולא מן המקור ומראה הא ואם יש לה ובא זמן קבוע שבא ראבה דם שלא בשמה שיבלה לעבר מן מכתה שבא ראבה סבר שבדיין לא בביב ובסה. ושלה במכבה שיבלה לעבר מן מכתה הא ומראה ואם הא הדם המכה תשוב מה הדם שבא ראבה לאבה לאבה בשלה במכתה

מלאנת מבה לעבר מבה יש לי בשוב מקום שבמבה יולא דם ["ס"ל מבמע] דבקא שיבבת שילא הדם מן המכה שלא בה מבל מבשל לאבה שלא בשעת ובסה לבשעת ובסה לעבר שיבלה יולא מן המכה לאבה שלא בה ולא יבבת מבה לבבריב מראה ושלה במכה לעבר שלא לאבה ם ראבה שבשלה לשלה לאבה "בבבל" שבשלה בבבל לבבל ובשם המכים דבבבל ובבבל ובבבל המכים לבבל ובשם המכים דבבבל ובבבל המכים לבבל ובשם המכים דבבבל ובבבל המכים לבבל ובשם המכים דב